

Arrest

**nr. 48 402 van 22 september 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 7 mei 2004 het Rijk te zijn binnen gekomen en dient op 14 mei 2010 een asielaanvraag in.

Op 18 mei 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een dringend beroep in tegen deze beslissing bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 7 juli 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt. Verzoeker dient een vordering tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing in bij de Raad van State.

Op 19 april 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 3 januari 2005 neemt de gemachtigde burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot niet in overwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 25 juli 2005 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 25 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 januari 2006 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 18 mei 2004 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij arrest nr. 154 113.

Op 11 december 2009 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 13 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, die hem dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, (...), attaché

genomen op 13.07.2010

wordt aan

de persoon die verklaart zich D.K.E. (...) te noemen, geboren te Victoria op 22.04.1979, en welke verklaart van Kameroenese nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om uiterlijk op 18/07/2010 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING: (2)

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of zijn gemachtigde, D.R..A. (...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor oplichting en valse naamdracht.

PV nr. ME.20.L6.002366/2010 van de politie Berlaar

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aan.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“De bestreden beslissing zoals hieronder blijkt houdt geen rekening met het evenredigheidsbeginsel.

Volgens het evenredigheidsbeginsel dient de overheid ervoor zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van haar beslissing voor de burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van die beslissing.

De bestreden beslissing werd genomen door een administratieve overheid zodat de algemeen beginselen van behoorlijk bestuur toegepast kunnen worden.

De verwerende partij heeft een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker gegeven hoewel verzoeker op 09/12/2009 een regularisatieaanvraag had ingediend die tot op heden nog aanhangende is.

Verzoeker beriep zich bij deze aanvraag op punt 2.8 A van de instructie van 19/07/2009. Uit zijn diverse procedures bij de asielinstanties blijkt duidelijk dat hij reeds 5 jaar ononderbroken in België verblijft.

Het staat duidelijk vast dat verzoeker in aanmerking komt om een verblijfsvergunning van onbepaalde duur te krijgen. Hierdoor zal hij niet meer als illegaal beschouwd worden.

De door de verwerende partij genomen beslissing is dan kennelijk onredelijk en onevenredig het nadeel dat dit voor verzoeker veroorzaakt, namelijk de verwijdering uit het grondgebied.

Deze verwijdering zal verzoeker in de onmogelijkheid stellen om terug naar België te worden, waar hij ondertussen zeer hechte banden heeft.

Hoewel de verwerende partij hiertoe niet verplicht is, zou men toch van een redelijke overheid verwachten dat zij de aanwezigheid van verzoeker in het grondgebied duldt in afwachting van een positieve beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag;

De verwerende partij heeft gekozen om regularisatieaanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren waardoor verzoeker het land gaat moeten verlaten;

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel alsmede het redelijkheidsbeginsel schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2. Verwerende partij voert in hoofddorde een exceptie van gebrek aan belang aan. Verweerder stelt dat een eventuele schorsing en nietigverklaring van het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven, zodat een eventuele schorsing en nietigverklaring geen wijziging met zich mee brengen ten aanzien van verzoekers (illegale) verblijfssituatie. Daarenboven wijst verweerder erop dat op 11 december 2009 aan verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven dat niet werd aangevochten bij de Raad en dat aldus definitief en uitvoerbaar is. Huidig bevel om het grondgebied te verlaten betreft aldus een herhaald bevel, zodat verzoeker weerom geen enkel belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel.

Ondergeschikt antwoordt verweerder op verzoekers middel dat in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden er geen aanvraag om machtiging tot verblijf hangende is en de gemachtigde aldus geen rekening diende te houden met enige regularisatieaanvraag. Verweerder wijst erop dat het e-mailbericht van 9 december 2009 getiteld “Demande de régularisation avec formulaire type”, verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 25 juli 2005. Verweerder wijst erop dat indien verzoeker een aanvulling wenste te doen van deze aanvraag, dit niet mogelijk was, daar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 juli 2005, reeds op 25 oktober 2007 onontvankelijk werd bevonden en dus niet meer kon worden aangevuld. Indien verzoeker met zijn email een nieuwe aanvraag wenste te doen, wijst verweerder erop dat hij dit via de daartoe in de wet voorziene wet, namelijk via het gemeentebestuur diende in te dienen, zodat er thans en om die reden geen nieuwe aanvraag hangende is. Tenslotte wijst verzoeker erop dat zelfs indien er nog een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hangende zou zijn, *quod non*, dit geen schorsende werking heeft ten aanzien van het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 11 december 2009, dat hem dezelfde dag ter kennis werd gebracht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker tegen dit bevel een vordering tot schorsing of een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend. De beroepstermijn om dit bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten is verstreken, zodat het bevel definitief is geworden. De eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2009 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2010 (RvS 15 september 2003, nr. 122.790). De exceptie wordt aangenomen.

Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 9 december 2009 en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat ongeacht de vraag of er een hangende aanvraag 9*bis* is, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (*cf.* RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

De verwerende partij werpt aldus terecht op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN